

opredelitve

Uredništvo beogradske književne revije „Savremenik“ je letošnjo aprilsko številko posvetilo današnji srbski prozi. O njej je z odgovori na vprašanja spregovorilo tudi več mlajših srbskih pripovednikov. Objavljamo nekaj zanimivih odgovorov na tretje vprašanje:

„Kako bi definirali status pisatelja v družbeni stvarnosti? Kakšen je njegov odnos do vrhov politične strukture? Ali naj bo ravnodušen do odločitev političnih forumov, ki se tičejo usodnih vprašanj naroda in države, in ali naj se v tem pogledu zadovolji s svojo čisto estetsko svobodo ali naj se angažira na širšem družbenem in političnem področju? Če menite, da je angažma potreben in nujen, kaj razumete pod tem pojmom? “

FILIP DAVID:

david

„Umetniško delo je pisateljev alibi, ki mu v določenih trenutkih ali urah narodove zgodovine daje pravico spregovoriti in reči pravo besedo. Toda ti trenutki niso tako pogostni in pravica izgovaranja omenjenih besed ne sme biti izrabljena.“

MIROSLAV JOSIĆ VIŠNJIĆ:

josić

„Pisati prozo – ni naloga, ki jo človeku, ki piše, določajo uredniški odbori pri založbah, SZDL ulice, v kateri prebiva, Partija, SO, FS, MK, OFK, MSP in druge kratice kateregakoli društva, ampak obveznost človeka, ki vidi in sliši bolečino dežele in čuti nemoč ponižanih in pohojenih, tistih, ki prestrašeni molče v luskah svojih poklicev, periferij, provinc. Proza namreč ni nekaj izbranega, ampak je vrv, ki si jo sleherni pripovednik sam zadruguje okrog lastnega grla morale, grla humanizma ob nastajanju vsakega svojega dela.“